

РЕШЕНИЕ

№ 7535

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 06.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4248** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.2 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Д. Г. К. срещу Столична дирекция на вътрешните работи - МВР, с която иска ответникът да му заплати обезщетение в размер на:

1. 6000лева – причинени имуществени вреди от отменената като незаконосъобразна Заповед №1946/09.07.2022г. на мл. автоконтрольор при ОПП - СДВР, с която е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б. „б“ от ЗДвП „Временно отнемане на СУМПС“, поради невъзможност да осъществява трудова дейност и като водач на МПС да реализира доходи в същия размер в периода 09.09.2022г. – 23.01.2023г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на иска до погасяване на задължението;

2. 2000лв. – причинени неимуществени вреди, изразяващи се в причинените му неудобства и ограничения в начина на живот в резултат на отменената като незаконосъобразна Заповед №1946/09.07.2022г. на мл. автоконтрольор при ОПП - СДВР, ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска до погасяване на задължението.

Постъпил е на 19.06.23г. отговор на исковата молба от СДВР, с който се оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Оспорва се иска както по основание – липса на фактическия състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, така и по размер, който е несправедлив, развиват са подробни аргументи. Претендира се юрисконсултско възнаграждение в размера по чл.24 от НЗПП.

В съдебно заседание ищецът, чрез адв. Т., в постъпила писмена защита моли съда да се приемат за основателни и доказани исковите претенции. Претендира разности.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи - МВР, чрез юрк. И. оспорва като неоснователни и недоказани исковите претенции. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

На 09.07.2022г. против Д. Г. К. бил съставен АУАН № 695451, затова, че около 08,50 часа в [населено място], на бул. Л. шосе с посока към [населено място] управлявал товарен автомобил М. С. с ДК [рег.номер на МПС], като отказал да му се извърши проверка с техническо средство Drugtest 5000 ARNJ 0013, издаден му е Талон за Медицинско Изследване № 107878 за ВМА.

Със Заповед № 1946 от 09.07.2022г. на мл. автоконтрольор Б. Н. З. при Отдел "Пътна полиция" при СДВР спрямо ищеца Д. Г. К. била приложена принудителна административна мярка по чл.171, ал.1, т.1 б."б" от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС№[ЕИК], но не повече от осемнадесет месеца, считано от датата на отнемане.

С необжалваемо Решение №7385/05.12.2022г. по ахд № 7141/2022г. АССГ, 13 състав отменил Заповед № 1946 от 09.07.2022г. на мл. автоконтрольор при Отдел "Пътна полиция" при СДВР, с която е наложена ПАМ по чл.171 ал.1 т.1 б."б" от ЗДвП.

По делото ищецът представя служебна бележка изх. №5596/22.03.2023г., издадена от Агенция по заетостта, според която в периода 09.09.2022г. – 23.01.2023г. същият е бил безработен, регистриран като търсещ работа в дирекция „Бюро по труда“ С. - Л.

Със приложената заповед №13581/16.08.2022г. е прекратено трудовото му правоотношение като шофьор на лекотоварен автомобил на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ – по взаимно съгласие на страните. Прекратяването е считано от 16.08.2022г. От извлечението по откритата банкова сметка на Д. Г. К. в Р. офис С. 10 е видно, че същият е получавал заплата на 14.01.2022г.; 15.02.2022г.; 15.03.2022г.; 15.04.2022г.;16.05.2022г.; 15.06.2022г.;15.07.2022г.; 15.08.2022г. от ЕС Г. Хюмън К. ЕООД в размер на 1499,99лв. Последната заплата е получена на 14.09.2022г., през м. 10.22г. по сметката са постъпвали само дребни суми, няма данни на какво основание.

Разпитана по искане на ищеца като свидетел е Х. Г. К. – приятели са с Д. Г. К. от три години. Според свидетелката през 2022г. Д. е бил шофьор в „Б. България“, заплата която е получавал била около 1500 – 1600лв. Отнели му книжката, защото са го спрели и той е отказал проба, пратили са го на кръвна проба във ВМА, след което тестът е бил отрицателен. Задържали са книжката му четири месеца, останал без работа в този момент, като това му се отразило негативно - бил неспокоен и притеснен, защото е без работа и семейството му разчитало на него за шофьорски услуги.

Данните по делото не съответстват по отношение фирмата на работодателя „Б. България“.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Предявеният иск за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди е процесуално допустим. Следва да бъде разгледан по същество, като подсъден на Административен съд София град, на основание чл. 128, ал.1, т. 5 от АПК, предвид,

че се претендират вреди, в резултат на незаконосъобразен индивидуален административен акт по см. на чл.21 ал.1 от АПК - отменена заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл.171, ал.1, т.1 б.“б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС№[ЕИК], но не повече от осемнадесет месеца, считано от датата на отнемане. Заверен препис от решението на АССГ за отмяната е приложен по делото.

Искът е предявен е срещу надлежния ответник, съгласно чл. 205 от АПК, Столична дирекция на вътрешните работи – юридическо лице на бюджетна издръжка, към чиято административна структура принадлежи органа, издал незаконосъобразната заповед.

Съгласно чл.1, ал. 1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Деликтната отговорност по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка – вредите трябва да са причинени при или по повод упражняването на административна дейност. Относно вината, противоправността и вредите не е налице отклонение от общия състав на деликтната отговорност. Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя, кумулативно налични предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда.

Не се спори, че спрямо ищцата е издаден административен акт по прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, ал.1, т.1 б.“б“ от ЗДвП. Не е спорно и че този акт е отменен като незаконосъобразен, с влязло в сила съдебно решение. Пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт и настъпилата вреда е налице, когато увреденото лице не би претърпяло вредите, ако не бе издаден незаконосъобразния административен акт. Преки са вредите, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат.

Разглеждайки връзката между отменената ПАМ и претендирания вредоносен резултат съдът установява, че представената заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на лист 40 е издадена на 16.08.2022г., повече от месец след като на 09.07.2022г., ведно със съставяне на АУАН е отнето СУМПС на Д. Г. К.. Прави впечатление, че като основание за прекратяване е посочено „чл. 325, ал.1, т.1 от Кодекса на труда „по взаимно съгласие“. В Бюрото по труда регистрацията му е едва от 09.09.2023г. Излиза от представените доказателства, че за времето от отнемането на свидетелството 09.07.2022г. до датата на прекратяване на трудовия договор 16.08.22г. Д. К. е упражнявал трудова дейност при работодателя си ЕС Г. Хюмън К. ЕООД, макар да е бил с отнето СУМПС, като е напуснал по взаимно съгласие на страните, т.е. доброволно, а не поради обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор (чл.328, ал.1, т.12 от КТ), породена от наложената ПАМ. При това положение, не се установява пряка и непосредствена причинно – следствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт и претендираната вреда – оставане без работа и лишаване от получаваните доходи за времето от 09.09.2022г. до

23.01.2023г., както и претърпени неудобства и ограничения в начина на живот, пряко следствие от заповедта. От друга страна, отказът на К. да му се извърши проверка с техническо средство Drugtest 5000 ARNJ 0013 от контролните органи на отдел ПП е нарушението, заради което му е наложена мярката, то е изрично предвидено като фактическо основание в чл.171, ал.1, т.1 б.“б“ от ЗДвП и неговото извършване не се опровергава от събраните доказателства, независимо, че заповед № 1946 от 09.07.2022г. е била отменена.

Предвид изложеното, съдът намира, че не са налице всички елементи от сложния фактически състав на отговорността за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Претендираните вреди – лишаване от трудово възнаграждение не могат да се определят като пряка и непосредствена, т.е. неопосредена от други обстоятелства и въздействие последица от издадения административен акт. Констатират се и обстоятелства, релевантни по чл.5, ал.1 от ЗОДОВ – изключителна вина на пострадалия, поради което исковете са неоснователни и недоказани и следва да се отхвърлят.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, ищецът следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на Д. Г. К. срещу Столична дирекция на вътрешните работи – МВР за заплащане на обезщетение в размер на 6000 лева – имуществени вреди, поради невъзможност да осъществява трудова дейност и като водач на МПС да реализира доходи в същия размер в периода 09.09.2022г. – 23.01.2023г. и 2000 лв. – неимуществени вреди, изразяващи се в неудобства и ограничения в начина на живот, като вредите са в резултат на отменена като незаконосъобразна Заповед №1946/09.07.2022г. на мл. автоконтрольор при ОПП - СДВР за налагане на ПАМ по чл.171, ал.1, т.1 б.“б“ от ЗДвП и се претендират ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска до погасяване на задължението.

ОСЪЖДА Д. Г. К. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: